

Fővárosi Ítéltábla
5.Pf.20.035/2015/4/II.

A Fővárosi Ítéltábla a Gárdos, Füredi, Mosonyi, Tomori Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Nagy András ügyvéd) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek - a dr. Baráth Attila János ügyvéd által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen kölcsön megfizetése iránt indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 2014. október 7. napján meghozott 27.P.24.818/2013/21. számú ítélete ellen az alperes részéről 22. és 23. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 635.000 (hatszázharmincötezer) forint másodfokú perköltséget és térítsen meg az államnak külön felhívásra 2.500.000 (kétfmillió-ötszázezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében 161.000 euró és ezen összeg után 2008. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó évi 8% késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Előadta, hogy az alperessel 2006. november 21-én kölcsönszerződést kötött és annak alapján átadott 161.000 eurót, melyet a szerződés szerint 2007. december 31-én kellett volna visszafizetni, az alperes azonban nem teljesített. A kölcsönszerződés okiratát az alperes készítette el és fordíttatta le holland nyelvre, a holland nyelvű szöveg aláírása után maga küldte meg a felperesi társaság részére. Elképzelhetetlen, hogy az alperesnek ne lett volna tudomása arról, mi az okirat tartalma, hiszen a fordítótól a módosítását is kérte. A módosítással érintett 6. pont ingatlan biztosíték felajánlásáról szól, amely nem kerülhetett volna a szerződésbe az alperes aktív közreműködése nélkül, a tulajdonában lévő ingatlan adatait ugyanis csak ő tudta megadni. Az alperes arról is tudomással bírt, hogy a szerződési okiratban a felek meghatározásánál a saját adatai szerepelnek, így a szerződésben részes fél ő maga és nem az okiratban meg sem nevezett gazdasági társaság.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy nem került átadásra a részére a kölcsönszerződésben meghatározott összeg, ezért a visszafizetésére sem kötelezhető. Az 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 236. § (3) bekezdésének második mondata alapján kifogással élt arra hivatkozással, hogy a szerződési okiratban rögzített átvételt elismerő nyilatkozat tartalmát tekintve a felperes megtévesztette, ugyanis nem ismeri a holland nyelvet, így nem volt tisztában a nyilatkozat tényleges tartalmával. Az alperes e mellett arra is hivatkozott, hogy egyező akaratnyilvánítás hiányában a felek között nem jött létre kölcsönszerződés [Ptk. 205. § (1) bekezdés]. Állította, hogy a szerződésben arra adott garanciát, hogy a gazdasági társaságának adott pénzt nem használja fel magáncélra. A felperes által adott

161.000 euró a társaság üzleti tevékenysége keretében került felhasználásra. A szerződési okiratot nem a keltezés napján, hanem jóval azt követő időpontban írta alá.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 161.000 euró tőkét, valamint annak 2008. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó évi 8%-os mértékű kamatát, továbbá 2.770.000 forint perköltséget.

Az elsőfokú ítélet indokolásában tényként állapította meg, hogy a peres felek között jött létre a 2006. november 21-én kelt okiratba foglalt kölcsönszerződés [Ptk. 523. § (1) bekezdés]. Az alperes személyes nyilatkozata, a perben kihallgatott tanúk vallomása, a kölcsönszerződés okirata, valamint az egyéb okirati bizonyítékok, a felek közötti, illetőleg az alperes és a fordító közötti e-mail üzenetek alapján arra lehetett következtetni, hogy a kölcsönszerződés okiratát az alperes készítette, fordíttatta holland nyelvre, és tekintettel arra, hogy a kölcsön összegét a társasága bankszámlájára kérte átutalni, a számlaszámot is közölve faxon, majd postán is megküldte a felperesnek. Az elsőfokú bíróság nem tartotta életszerűnek azt az alperesi hivatkozást, miszerint olyan szerződést írt alá, melynek szövegét nem értette, figyelemmel arra is, hogy az ingatlanát fedezetül felajánlotta, annak adatai pedig a közreműködése nélkül nem kerülhettek bele az okiratba. A kölcsönszerződés 2006. november 21-én jött létre, november 23-án az alperes a fordítótól a szerződés 6. pontjának változtatását kérte, ezért megfelelhet a valóságnak az az alperesi állítás, miszerint a szerződést visszadátumozták, a szerződés érvényességét ez azonban nem érinti. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 210. § (4) bekezdésében foglaltakra figyelemmel vizsgálta, alapos-e az alperes megtevesztésre hivatkozó érvénytelenségi kifogása. Megállapította: e hivatkozása kapcsán az alperes sem tényállást, sem bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, a perben feltárt körülmények pedig cáfolták, hogy az okirat nyelve ismeretének hiányában nem volt tisztában a kifogásolt pont tartalmával. Igaz, hogy a holland nyelvet nem ismeri, de maga készítette el a szerződést és fordíttatta le, így a tartalmának, alanyainak, feltételeinek tudatában volt. Ezt támasztotta alá a 2014. április 8-i tárgyaláson (14. sorszámú jegyzőkönyv) tett nyilatkozata is. Azt az állítását, miszerint csupán azért szerepelnek a személyes adatai a szerződésben, mert neki kellett a felperessel való megállapodás szerint garanciát nyújtania, hogy nem veszi ki a pénzt a cégből, semmivel sem igazolta. A Pp. 164. §-a alapján az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a kölcsönszerződés alanyában színlelt, e kötelezettségének azonban nem tudott eleget tenni. Nem volt jelentősége annak, hogy a kölcsön összegét továbbadta-e az általa hivatkozott gazdasági társaságnak, mivel a kölcsönszerződés a felek akaratnyilvánításával, és nem a kölcsön átadásával jön létre. Az elsőfokú bíróság mint sürgősségi és további eredményre nem vezetőt mellőzte a társaság bankszámlakivonatainak beszerzésére, és a felszámoló megkeresésére tett alperesi bizonyítási indítványt. Rámutatott arra, hogy nem bírt jelentőséggel, mire fordította az alperes a felperestől felvett kölcsönt.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Fenntartotta azt az álláspontját, miszerint a felperes a kölcsön összegét a gazdasági társasága részére nyújtotta. A kölcsönszerződés ennek ellenére azért őt jelölte meg adósként, mert a felperes számára a személye jelentett garanciát a visszafizetésre. A társaság bankszámlakivonataival igazolni tudta volna, hogy a kölcsön a cég érdekében, annak működésére került felhasználásra. Álláspontja szerint nem az ő tényállítása életszerűtlen, hanem az, hogy egy, a cégben nem bízó hitelnyújtó nem a céget jelöli meg adósként, de a kölcsönt mégis annak utalja. Az alperes rámutatott továbbá arra, hogy az elsőfokú ítélet 5. oldal utolsó előtti mondata ellentétes a 2. oldal nyolcadik bekezdésében foglaltakkal, hiszen a kölcsön társaság általi felhasználását az elsőfokú bíróság egyik helyen megállapítja, a másik helyen pedig nem.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Rámutatott arra, hogy a holland nyelvű kölcsönszerződés és annak magyar nyelvű fordítása alapján a szerződésben részes fél egyértelműen a felperes és az alperes. Az elsőfokú eljárás során ezt erősítette meg tanúként a felperes törvényes képviselője is. A kölcsön összegének folyósítása valóban a gazdasági társaság részére történt, de kizárólag az alperes kifejezett utasítására. Az alperes védekezése a szerződésben részes felek személyét illetően azért is érthetetlen, mert a szerződési okiratot ő maga készít(t)ette, ő fordíttatta le holland nyelvre, és a lefordított dokumentumot ő küldte meg a felperes törvényes képviselőjének. Kizárt tehát, hogy az alperes a kölcsönszerződés egy olyan lényegi elemével ne lett volna tisztában, mint hogy pontosan kik a szerződő felek.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben bírálta felül, mert annak fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt [Pp. 228. § (4) bekezdés].

Az alperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a releváns tényállást helyesen állapította meg, az ítéltábla döntésével is egyetért, a jogi indokait - a fellebbezésben foglaltakra is tekintettel - a következők szerint pontosítja és egészíti ki.

A fellebbezés nem tartalmaz olyan érvelést, körülményt, mely az elsőfokú ítélet megváltoztatására vezethetne. Az alperes fellebbezésében maga adja elő: elfogadta, hogy ő legyen a kölcsön adósa, mert az ő személye volt a garancia a felperes számára a visszafizetésre. Azt, hogy a kölcsönt visszafizette, az alperes nem állította. A kölcsön célja, valamint a felhasználó személye, nem változtat a szerződő felek személyén. Az alperes nem bizonyította, hogy nem a szerződési okiratban megnevezettek szerződtek, és a fellebbezésében sem tett e körben olyan előadást, amelyre tekintettel a keresetet el lehetne utasítani.

Az elsőfokú eljárás adatai alapján az állapítható meg, hogy a per tárgyát képező kölcsönszerződés távollevők között jött létre 2006. november 28-án azáltal, hogy az alperes ajánlatot küldött holland nyelven a felperesnek. Az ajánlat elfogadása még ugyanezen a napon megtörtént, hiszen a teljesítésre is sor került az alperes által megadott bankszámlára.

Az alperes a keresettel szemben azt adta elő, hogy saját ajánlatát nem ismerte, tévedésben volt annak tartalmát illetően pusztán azért, mert az ajánlat holland nyelven történt. Az ítéltábla álláspontja szerint fogalmilag kizárt, hogy a felperes alappal hivatkozzon a Ptk. 210. § (4) bekezdésére, hiszen a saját maga által kidolgozott ajánlat körében nem jöhet szóba a megtévesztése. A felek közötti szerződés az alperesi ajánlattal azonos tartalommal jött létre, és teljesíteni is ennek megfelelően kell.

Az alperes fellebbezésében olyan bizonyítás elmaradását kifogásolta, mely a per eldöntése szempontjából irreleváns. Nem változtat ugyanis azon, hogy az alperes az, aki köteles megfizetni a teljes tartozást, olyan tartalommal, ahogyan azt a felperes a keresetében kérte.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, így a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes jogi képviselettel felmerült másodfokú perköltségének megfizetésére. Az ítéltábla a felperest képviselő ügyvéd munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5), (6) bekezdése és a 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg, az ügyvédi tevékenység munka és időigényére tekintettel

mérsékelt összegben. Az alperes az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetéket az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles az államnak külön felhívásra megfizetni.

Budapest, 2015. október 13.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

Dr. Magosi Szilvia s.k.
előadó bíró

Dr. Benedek Szabolcs s.k.
bíró

A kiadmány hitelélül: